

IVAN TAPIA
& MONTSE LINDE

ESCAPE BOEK

De
GEHEIME
CODE
van
de GROTE
KLUIS

WITTE LEEUW

LIA

Mijn naam is Lia. Ik ben deuropener en bewaker van geheimen en ik heb de kracht van de panter. Daarnaast luister ik van 's morgens vroeg tot 's avonds laat naar LP. Ik ben gek op haar muziek en als ik een nummer mooi vind, dan weet ik niet van ophouden; heel vervelend soms.

Maar dat helpt me allemaal niet om die vreselijke hitte te overleven. Ik lig languit op bed met de ventilator in de hoogste stand en vraag me af welk van mijn topjes het luchtigst is.

Dat ik deuropener ben, betekent dat ik in het gedachtehuisje van andere mensen kan komen. Een gedachtehuisje is een huisje in je hoofd dat we allemaal hebben, maar dat je niet direct kunt zien. Ik ben niet de enige die daar kan binnenkomen. Ik ben lid van de Broederschap van de Sleutel, die de geheimen van mensen bewaakt. Er zijn nog meer van dit soort broederschappen.

Vanmiddag is het mijn beurt om de wacht te houden in het huis van Andrew.

In het huis van zijn ouders, bedoel ik, niet in zijn gedachtehuisje. Sinds de Grote Vechtpartij zorgen we dat er altijd iemand bij hem is. Dat doen we om beurten. Zwaan, Slang, Valk en ik. Eekhoorn is nog te klein om alleen op stap te gaan en Jacob is aan de andere kant van de wereld, op vakantie met zijn ouders, dus hij kan het lichaam van Andrew niet beschermen, maar hij komt wel af en toe langs in onze gedachtehuisjes. Want wat we eigenlijk doen is voorkomen dat iemand in Andrews kamer komt, zijn handen aanraakt en zo zijn gedachtehuisje binnendringt.

Klinkt nogal ingewikkeld, ik weet het.

Al hebben ze het me nog zo vaak uitgelegd, ik begrijp eerlijk gezegd nog steeds niet wat er precies met Andrew is gebeurd.

Andrew was lid van de Broederschap van de Sleutel (sterker nog, hij was de baas van de Broederschap), maar nu is hij ernstig ziek en kan hij niets doen. Dat is de reden waarom de andere leden van de Broederschap naar mij op zoek zijn gegaan. Om sterk te blijven en goed haar werk te kunnen doen, moet een Broederschap uit zes mensen bestaan. Dat is erg belangrijk. Het probleem is:

- Dat Andrew in het gedachtehuisje geweest is van iemand die waarschijnlijk erg verzwakt was maar die belangrijke informatie in zijn hoofd had.
- Dat die iemand doodging, in het echte leven dan, en het Andrew nog maar net lukte om op het laatste moment zijn gedachtehuisje te verlaten.
- We denken dat dat de reden is waarom hij nu in coma ligt, oftewel in een langdurige, diepe slaap waarin hij niets merkt van wat er om hem heen gebeurt. Alleen Slang praat soms met hem, omdat ze heeft gelezen dat hij haar misschien kan horen en dat dat hem zou kunnen helpen om terug te komen.
- De informatie in het hoofd van Andrew moet wel heel waardevol zijn, omdat de quantums, de broederschap waarmee we altijd ruzie hebben, heel veel moeite doen om die te pakken te krijgen en ons dwingen om voortdurend op onze hoede te zijn.
- Bij het laatste gevecht is het hen bijna gelukt om het gedachtehuisje van Andrew binnen te gaan.

En ja, ik maak graag lijstjes. Dat helpt me om mijn gedachten op een rijtje te zetten als het me te veel wordt, iets wat best vaak gebeurt.

Tot voor kort lag Andrew in het ziekenhuis, maar na de Grote Vechtpartij met de quantums ging het steeds slechter met hem en besloten zijn ouders om hem mee naar huis te nemen. Vanaf dat moment houden we om beurten de wacht. Hoewel ik niet tegen hem praat, zoals Slang, haal ik soms mijn koptelefoon uit mijn mobiel, zodat hij ook nummers kan horen die hij volgens mij wel leuk zou vinden, nummers die lekker vrolijk zijn, niet die waar

je verdrietig van wordt. Ik kan verder niks bedenken wat hem misschien zou kunnen helpen.

Ik weet nog steeds niet welk topje ik aan zal doen.

Maar wat ik ook aantrek, het wordt zweten geblazen. De moeder van Andrew zet de airconditioning nooit aan. Ze zegt dat haar zoon erg zwak is en weinig weerstand heeft, en dat hij door de koude lucht een of ander virus zou kunnen oplopen. Wie ben ik om haar tegen te spreken. Ten eerste is zij volwassen en weet ze dat soort dingen vast beter dan ik. Ten tweede is het haar huis en ten derde zou ze niet meer naar me luisteren als ze wist wat mijn oom doet als ik koorts heb. Dan zet hij alle ramen in huis open om mijn kamer te luchten en de bacillen te verdrijven. Een oom is natuurlijk geen moeder. Mijn moeder en mijn vader zijn omgekomen toen ik nog klein was.

Ik kan niet meer met mijn oom lachen zoals vroeger. Ik houd nog steeds heel veel van hem en zo, maar het is net alsof we elkaar niet meer vertrouwen. Toen ik lid werd van de broederschap, ontdekte ik dingen over mijn ouders die hij me nooit had verteld. En ik vind dat hij dat wel had moeten doen. Het waren mijn ouders, niet de zijne. Maar hij heeft het niet gedaan. Het is ingewikkeld. Ik leg het nog wel een keer uit als ik genoeg moed verzameld heb.

Ik mis bijna de bus.

Gelukkig zijn mijn rode sneakers niet te warm, ook al zijn het dichte schoenen. Sandalen zijn echt niets voor mij. Ik gruwel ervan als mijn voeten onder het stof komen. En met mijn skateboard... niet te doen. Zo heeft iedereen wel wat.

Van het idee alleen al word ik een beetje bang. Het idee dat iemand doodgaat als je net in zijn gedachtehuisje bent, bedoel ik. Ik heb het er vaak met Zwaan over gehad, maar zij zegt dat dat nooit gebeurt ('bijna nooit' had ze moeten zeggen, want met Andrew is het wel gebeurd). Zwaan is mijn beste vriendin en we praten overal over, hoewel ik de laatste tijd het idee heb dat ze vaak in gedachten verzonken is, een beetje triestig, maar ik weet niet waarom. Ik heb het haar gevraagd en dan zegt ze dat ik het me verbeeld. Ik noem haar Zwaan, maar eigenlijk heet ze Lily. In ons gedachtehuisje

dragen we allemaal een dierenmasker... daarom noem ik ze liever zo. Slang heet eigenlijk Betty, Valk heet Ben, Eekhoorn heet Mindy en Jacob, tja... Ik zou hem eigenlijk Cheetah moeten noemen, maar dat lukt me gewoon niet. Ze zeggen dat Andrew een adelaarsmasker droeg. Ik heb het nooit gezien want ik kende hem nog niet in de tijd dat hij deuropener was.

De bus waar ik in zit is bijna leeg. Er zijn steeds minder mensen in de stad. Zo gaat dat als de zomervakantie begint.

De Grote Vechtpartij is alweer drie maanden geleden.

Dat was allemaal heel heftig en verwarrend. Zwaan zegt altijd dat het remise werd (een nette manier om gelijkspel te zeggen), maar ik denk dat we verloren hebben. Ik zeg het liever zoals het is. Ik vertel je wat er gebeurd is en dan moet je zelf maar kijken wat je ervan vindt:

- Het was bekend dat de quantum's het gedachtehuisje van Andrew zouden aanvallen en de Broederschap van de Sleutel, die nog maar uit vijf leden bestond, was in de minderheid. (Een broederschap heeft zes leden nodig om sterk genoeg te zijn.)
- Daarom zijn ze op zoek gegaan naar mij en hebben ze me voorbereid en getest, zodat ik lid kon worden. Ik heb de opdrachten in recordtijd gehaald, al begrijp ik nog steeds niet hoe het me gelukt is. Jacob zegt dat ik een supersterke deuropener ben, maar hij is partijdig, dat weet ik wel.
- We stonden de quantum's op te wachten bij de deur van het voorportaal van Andrew. Je kunt op twee manieren een gedachtehuisje binnengaan:
 - Ofwel door de handen vast te houden van degene in wiens huisje je naar binnen wilt (maar dan moet je wel door een andere deur naar buiten als waar je door naar binnen gegaan bent, anders houd je heel lang hoofdpijn).
 - Ofwel via het voorportaal, waardoor je in de hal komt met de deuren van de mensen die je kent.

Maar Andrew lag in het ziekenhuis en zijn ouders waren bij hem en de quantum's waren wel zo slim om daar niet in actie te komen.

- We deden ons best, maar we konden ze niet helemaal tegenhouden. Ondanks het feit dat het zes tegen zes was, lukte het ze om bij de deur van het gedachtehuisje van Andrew te komen.
- Gelukkig kregen ze die niet open! Slang denkt dat Andrew het kleine beetje kracht dat hij nog had, gebruikte om zich te verzetten, want na de vechtpartij was zijn lichaam nog zwakker dan daarvoor. Dat was het moment waarop de ouders van Andrew besloten om hem mee naar huis te nemen. Volgens mij had ze helemaal gelijk. Slang bedoel ik, van zijn ouders weet ik het niet.
- Hoewel ik denk dat onze laatste aanval er ook iets mee te maken had, want daarna trokken de quantum's zich helemaal terug. Na afloop waren we bekaft.
- Ik heb geen flauw idee wat die belangrijke informatie in het hoofd van Andrew zou kunnen zijn. En voorlopig lijkt het erop dat niemand dat weet.

Dus als Zwaan zegt dat het gelijkspel was... Ik weet het niet. Als Andrew niet had geholpen, denk ik dat het ze wel gelukt was om zijn hoofd binnen te komen. Maar nu is Zwaan de baas (Jacob helpt haar een beetje), en ik neem aan dat dat is wat bazen doen: hun team oppeppen.

Ik vocht met een quantum die een wolvenmasker droeg, hoewel ze niet gromde of haar tanden liet zien of zoiets, niets van dat alles. Het was een heel normale wolf. Ik verweerde me dapper, maar ik moet toegeven dat ik bang was toen de quantum's ons aanvielen. We hoeven ons niet altijd groot te houden.

Ojee, ik reed bijna mijn halte voorbij. Ik ook altijd met mijn stomme lijstjes...

Sindsdien is alles min of meer rustig. Behalve die keer dat Jacob de wacht hield en er meer aan de hand was dan gewoonlijk. Ik geef toe dat ik erg ongerust was, maar uiteindelijk gebeurde er niets. Ik heb toch al verteld dat het me niet lukt om hem bij de naam van zijn masker te noemen. Dat is niet zo gek, want sinds ik heb ontdekt dat hij ook een deuropener is, is onze relatie veranderd. Ik weet niet

precies wat we van elkaar zijn, maar we zijn meer dan vrienden, dat weet ik wel. Na de vechtpartij met de quantum's kwam hij naar me toegerend. Hij sloeg zijn armen om me heen en we kusten elkaar. En dat was geen kus zoals wanneer Zwaan of Valk me met mijn verjaardag feliciteert. We kusten elkaar echt, voor het oog van iedereen. Hoewel ik het fijn vond, werd ik zo rood als een kreeft. Ik kon er niets aan doen.

Maar dit is privé en ik hoef er niet over te praten als ik daar geen zin in heb. Maar met hem doe ik dat wel. Praten, bedoel ik. We praten veel over wat we voelen. En Zwaan vertel ik ook heel veel, omdat ik weet dat ze dingen niet doorvertelt. Dat is de stand van zaken.

Ik ga de code van de deur van mijn gedachtehuisje veranderen.

Zwaan heeft ons gevraagd om de code van onze deur zo vaak mogelijk te veranderen.

Klaar! Even kijken of het werkt.

ALS DE VLINDER HAAR VLEUGELS SLUIT, ZIE JE DE OPLOSSING

Als je de vleugels van de vlinder over elkaar heen legt, valt de letter A samen met een cijfer, de letter B met een ander cijfer en de letter C met weer een ander cijfer. Deze drie cijfers vormen samen een getal.

IK HEB DE DEUR NAAR HET GEHEIME VOORPORTAAL VAN ANDREW GEOPEND!

Dat was nog best lastig. Het is veel moeilijker om de tekens te zien als de deur zo donker is. En dat gedoe met die omvormer viel ook niet mee, ik heb me een paar keer vergist.

De vage deuren zijn van mensen die overleden zijn. De meesten van mijn vrienden hebben die niet in hun hal met deuren; bij hen is nog nooit iemand overleden. Ik heb er twee (en een halve als ik die van Andrew meereken). Het doet me veel verdriet om aan mijn ouders te denken. En nog meer sinds ik weet dat zij ook deuropeners waren. Mijn oom en ik hebben het er nog steeds niet over gehad. Het kost me moeite om met hem te praten nu ik weet dat hij die informatie zo lang voor zich heeft gehouden. Als hij het me eerder had verteld, was alles gemakkelijker geweest... Maar dit is niet het moment om daaraan te denken. Ik heb al mijn zintuigen nodig bij wat ik aan het doen ben. Het is de belangrijkste missie die ik ooit heb uitgevoerd. En het is natuurlijk ook de eerste waar ik alleen voor sta. Nou ja, Jacob loopt naast me, maar als we bij de deur van het geheime gedachtehuisje van Andrew komen, moet ik het verder alleen opknappen. We lopen in stilte verder zodat niemand kan horen dat we hier zijn. Concentreer je, Lia, concentreer je.

Dit voorportaal lijkt op alle andere: donker en naargeestig. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ze allemaal hetzelfde zijn.

Ik vind die voorportalen vreselijk. Je hebt altijd het gevoel dat er stiekem iemand naar je kijkt en je hoort allerlei geluiden. Ik weet dat het mijn maag is – als ik zenuwachtig ben, maakt die de vreemdste geluiden – maar het lijkt toch of ze ergens anders vandaan komen. Bovendien loopt Jacob koekjes te eten en daar word ik nog nerveuzer van.

Als ik rustig moet zien te worden en ik heb niks bij de hand, dan ga ik teruggtellen vanaf tienduizendvijfhonderdzevenentwintig.

Het houdt me alert als ik me ergens op concentreer:
10.526, 10.525, 10.524... 10.536, 10.535...

Daar is hij! De deur van Andrew. Zwaan en Slang zijn er ook! Hoe kan het dat die hier zijn? We zijn toch met verschillende codes binnengekomen? Heeft de omvormer het soms niet goed gedaan? Ik zei al dat het voorportaal hetzelfde is. Jacob en ik rennen naar ze toe, maar er is iets vreemds aan de hand. We zijn op dezelfde plek, maar tegelijkertijd ook niet. Ze staan naast ons, maar ze zien ons niet. We praten tegen ze, maar ze antwoorden niet. En hoe ik ook mijn best doe om ze aan te raken, het lukt niet. Mijn handen gaan dwars door hen heen. Ze zijn als rook, als geesten. Ik word er naar van. Dit is heel vreemd...

Jacob en ik houden elkaar stevig vast. Het is alsof we dood zijn en we de mensen zien van wie we houden, zonder bij ze te kunnen zijn.

'Dit is dus wat er gebeurt als je de omvormer gebruikt. Je bent op dezelfde plek als de anderen, maar toch ook weer niet,' zegt Jacob.

'Laat mijn hand maar los, Jacob. Hij is nat van het zweet en ik moet alleen verder naar het huisje van Andrew.'

Maar hij laat mijn hand niet los. Hij houdt hem steeds steviger vast.

'Maak je geen zorgen. Ik kom meteen weer terug,' zeg ik terwijl ik wegloop.

'Ik wacht op je.'

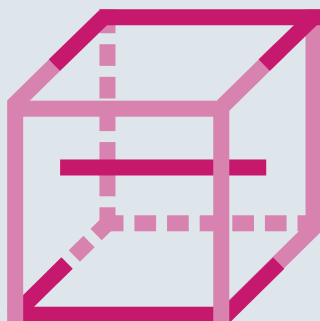
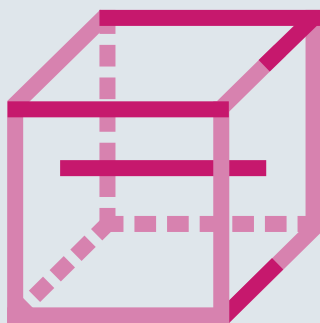
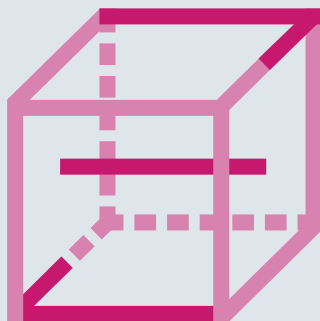
'Ik weet het.'

En toen kuste hij me wel. Maar ik ging er meteen vandoor, dit was niet het moment om me te laten afleiden. Misschien denkt hij wel dat dit een of andere romantische film is.

Ik kom bij de deur, haal mijn zaklantaarn tevoorschijn en kijk om me heen. Zoals te verwachten was, is de deur gesloten. Deze deur is het enige dat tussen mij en de Grote Kluis staat. Denk ik. Hoop ik.

Hij ziet er vreemd uit. Er verschijnen een soort kubussen. Ik kan er niet te lang naar kijken want dan word ik duizelig, dus concentreer ik me op de combinatie die ik moet zien te vinden. Ik denk aan Andrew en vraag hem in gedachten om hulp. Ik weet dat het niet zo werkt in het leven, maar wat ze me over Andrew hebben verteld, heeft veel indruk op me gemaakt. Ik hoop dat ik het raadsel kan oplossen met de omvormer.

HIJK VAN BOVENAF

Stel je voor dat de kubussen van glas zijn. Als je van bovenaf kijkt, vormen de lijnen in de verschillende kubussen samen een getal.

IK HEB DE DEUR VAN HET LEVEN GEOPEND!

Daarachter bevindt zich een dicht bos.

Ik kan er niets aan doen, maar ik word ernaartoe getrokken als door een magneet. Zal ik naar binnen gaan? Ja, dat doe ik. Hoewel ik eerst wat maatregelen neem. Ik ben inmiddels een deskundige (maar niet heus... als ik zenuwachtig ben ga ik nou eenmaal huilen of stomme dingen zeggen). Als het net zo gaat als in de bibliotheek met de vliegende boeken, zal de deur achter me in het slot vallen en zit ik straks opgesloten. Dus ik leg er een steen, die daar ergens ligt, tussen. En klaar.

Dit bos heeft iets waardoor je onmogelijk terug kunt. Het trekt je naar binnen en het slokt je op. Niet bij wijze van spreken, maar echt. Toen ik in de Grote Kluis was, hoorde ik helemaal niets, maar sinds ik hier binnen ben, is het geluid van fluitende vogels oorverdovend. Ik kijk naar boven, maar ik zie ze niet. De bomen zitten zo vol bladeren dat er geen zonlicht doorheen komt. Ik ga terug en probeer niet te verdwalen, maar dat valt niet mee.

Dit bos leeft en ik weet zo langzamerhand niet meer hoe ik op deze plek gekomen ben. Ik probeer terug te gaan, maar hij houdt me weer voor de gek. Het is Andrew die me voor de gek houdt! De aanwijzingen zijn verdwenen. Vreemd genoeg maak ik me niet al te veel zorgen. Al zou dat wel moeten, want ik ben verdwaald in het bos en niemand weet dat ik hier ben. Ik heb me nog nooit zo alleen gevoeld. En dat komt niet doordat ik alleen ben, want dat ben ik, maar doordat ik zeker weet dat die eenzaamheid een van de vele levende wezens daar in het bos is, iets wat je kunt aanraken en wat ik met me meedraag. Alsof ik een rugzak om heb, die bij elke stap zwaarder wordt. En ik maak me nog steeds geen zorgen. Dat is nog het vreemdste van alles.

Hoe verder ik ga, hoe verder weg het gefluit van de vogels klinkt.

Ik kan nu ook andere geluiden horen: bladeren die elkaar raken, vallende dauwdruppels, mijn eigen voetstappen... Ik zou willen dat

dit een nachtmerrie was, zo een waaruit je wakker wordt. Maar dit is geen droom, dit maak ik echt mee, in levenden lijve. Nou ja, niet echt in levenden lijve, maar je snapt wel wat ik bedoel.

Het is koud; het is een kou die in je botten kruipt. Mijn legging begint klam te worden en mijn sneakers zitten onder de modder. Ik heb altijd al gedacht dat het deuropenerspak dat ik heb gekregen waardeloos is, maar ik moet het er maar mee doen. En het bos leeft verder. Het ademt, het heeft ogen die naar me kijken, het grijpt me bij mijn benen en het kriebelt op mijn hoofd... Ik begin mijn verstand te verliezen, ik weet het. Het kost me moeite om me niet te laten meeslepen, om me niet door het bos te laten opslokken. En net als het me bijna lukt om mezelf weer onder controle te krijgen, gebeurt het. De wortels van de bomen grijpen me beet en trekken me naar de grond. De aarde slokt me op.

Ik probeer mezelf te bevrijden, maar hoe meer ik tegenspartel, hoe meer ik onderuitga. Ik ruik naar rotte aarde. Ik ben in paniek. Nu wel. Ik ben als de dood om te stikken. Ik denk aan mijn oom. Ik kan me niet meer inhouden en begin als een gek te schreeuwen.

'Help!'

Je denkt dat je onaantastbaar bent, dat nare dingen alleen anderen overkomen...

'Help! Help! Help!'

Wat er vervolgens gebeurt, is moeilijk uit te leggen.

Twee armen trekken me omhoog en halen me uit de modder. Het is de quantum met het wolvenmasker, die tegenover me stond toen het huisje van Andrew werd aangevallen. Maar ik heb geen tijd voor vragen. We zetten het alle twee op een lopen.

Hoe is ze binnengekomen?

We schuilen in een grot en het hele bos daarbuiten brult het uit. Het wil ons verzwelgen.

Ik kijk naar haar.

Zij kijkt naar mij.

We staan tegenover elkaar.

Ik ben op mijn hoede.

Dit is het einde.

Ik word verslonden door het bos of aangevallen door de quantum.

Er is geen uitweg.

Maar ik zweer je dat ik het haar niet gemakkelijk zal maken. Ik zal me met hand en tand verzetten, hoewel ik er met mijn legging en mijn gezicht en mijn oren vol modder eerder meelijwekkend dan angstaanjagend uitzie. Soms heb ik dat, dat ik aan dingen denk waar ik beter niet aan kan denken. Mijn oom zegt het ook, dat ik een beetje verstrooid ben.

De quantum zegt dat ze me geen pijn zal doen.

'En waarom zou ik jou geloven, wolf?' antwoord ik achterdochtig.

'Omdat het waar is. Ik weet dat je alleen bent, dat de andere leden van je broederschap er niet zijn. Die van mij zijn ook met vakantie. Kortom, als ik je iets had willen aandoen, had ik je wel door de aarde laten verslinden. Dat was makkelijker geweest, toch?'

'Maar je bent een quantum. Mij houd je niet voor de gek; ik heb je gezien bij de Grote Vechtpartij. Bovendien, wie heeft je verteld dat de leden van mijn broederschap met vakantie zijn? Dat kun je niet weten. Denk je dat je zo slim bent?'

'Maar waarom zou ik liegen? Ik ben een quantum, natuurlijk ben ik dat, en ik weet ook dat jij dat weet. En inderdaad, ik ben best slim. Maar niet omdat ik weet dat de leden van je broederschap met vakantie zijn. Het is gewoon logisch redeneren. Iedereen weet dat er 's zomers niet meer dan een handjevol losers achterblijft in de stad.'

Ze heeft gelijk. Je hoeft niet echt hoogbegaafd te zijn om dat te weten.

'En wat dan nog?' zeg ik, alsof ik niet gemerkt heb dat ze zich dommer voordoet dan ze is.

'Ik heb je al gezegd dat de leden van mijn broederschap niet weten dat ik hier ben. Maar ik heb genoeg van al die strijd, van al die verspilde energie. Ik geloof dat wat jullie willen niet zo anders is dan wat wij willen. Als we er onder vier ogen over zouden kunnen praten en je zou weten wat onze redenen zijn, denk ik dat we elkaar zouden kunnen helpen. Jij bent niet zoals zij.'

'Ik ga niet naar je luisteren, ik ga niets doen, ik trap er niet in.'

'Dat is prima. Dit is niet het moment om te kibbelen. De tijd vliegt en we mogen niet verdwalen. Ik zal je helpen om te vinden wat je zoekt, want als we niet op tijd komen, blijven we hier allebei voor eeuwig vastzitten. En dat zou vreselijk zijn, toch? Dus bedenk maar liever hoe we hier uit moeten komen, Panter.'

Nu ben ik de slimmerik.

Ze heeft gelijk. Dit is niet het moment om ruzie te maken. Daar schieten we allebei niets mee op. Ik kijk naar de grond en probeer me te concentreren. Deze keer houd ik mijn ogen open, wat ik anders nooit doe, omdat ik het niet vertrouw.

'Ik weet het al. Volg me maar!'

Ik kruip uit de grot en klim in een van de bomen.

'Waarom klim je in die boom? Moeten we niet proberen de weg terug te vinden?' vraagt Wolf.

'Probeer het maar als je wilt, maar volgens mij is er geen weg terug. Als je wilt dat ik je hier vandaan krijg, volg me dan, maar doe het snel!'

Deze wolf is dus niet zo slim als ze lijkt. Het enige wat ze bewijst is dat ze minder weet dan ik dacht.

Er komt geen einde aan die boom... Hij heeft zoveel takken dat het lijkt alsof ik een ladder op klim. Als ik bovenaan ben, strekt er zich een groene zee van boomtoppen voor me uit. In de verte zie ik een boom die boven alle andere uitsteekt. Hij staat op zichzelf.

Als ik achter me kijk, zie ik het hoofd van Wolf tussen de takken verschijnen. De boomtoppen liggen zo dicht bij elkaar dat ik er overheen kan lopen en ik spring van de ene top naar de andere, op weg naar die ene hoge boom. Ik heb een voorgevoel. En zij volgt me zonder tegen te sputteren. De minuten verstrijken in slow motion; er is bijna geen tijd meer.

We zijn er. Ik zie hem. Ik ben er vlakbij. Nu weet ik zeker dat ik op tijd kan weggelopen. Ik zou Wolf kunnen achterlaten, maar dat doe ik niet. Zij heeft een groot risico genomen toen ze me uit de modder trok. Hoe dan ook, al had ze dat niet gedaan... vriend of vijand, ik kan iemand niet zomaar aan zijn lot overlaten.

Ik pak haar hand en zorg dat we allebei tegelijk het boek aanraken.